

El nou

David Almond

Il·lustracions de Marta Altés

Traducció d'Aurora Ballester

Per a la Jane Winterbotham

D. A.

Per al Javi i el Julen

M. A.

1

Al començament ens pensem que és un altre noi com nosaltres. És clar que sí. Què ens havíem de pensar, si no? Arriba un dilluns al matí, l'última setmana del segon trimestre, al mig de la reunió de classes. La senyoreta Hoolihan l'acompanya. Ja veiem que està molt motivada per algun motiu. Porta un vestit jaqueta de llana de color verd i sabates de xarol de taló alt i els cabells tenyits i arrissats d'una manera exagerada. No para de mirar cap a la porta del darrere de la sala d'activitats, com si esperés que s'obris d'un moment a l'altre.

Diu les coses típiques sobre el tema que abusar dels companys és una cosa tan i tan terrible.

–No hi esteu d'acord? –ens pregunta.

És clar que hi estem d'acord.

–Sí, senyoreta Hoolihan! Sí, senyoreta Hoolihan! –Què més li podríem dir?

Jo m'assec amb en Maxie Carr, com sempre. Fem aquella cosa que consisteix a grunyir com

animals o com si no tinguéssim ni idea que existeixen les paraules.

–I AI U AI À! –grunyim.

En Maxie abaixa les espatlles i deixa les mans pengim-penjam com si fos un mico d'alguna mena.

–Sí, nens i nenes –continua–. Hem de ser amables els uns amb els altres, especialment amb els que no són tan afortunats, o els que han passat per un mal moment. Tinc raó, oi, nens i nenes?

–Sí, senyoreta Hoolihan.

–I AI U AI À!

Torna a mirar cap a la porta. Res. Parpelleja i arrufa el front i fa un somriure forçat i aixeca el dit i el mou amunt i avall i mira el senyor McKenna, que comença a grapejar el piano. També hi ha la senyoreta Imani, amb la petita orquestra que ha muntat. Rasquen els violins, fan grinyolar les flautes, repiquen les panderetes.

La senyoreta Hoolihan eixampla els braços.
–Allibereu les veus, nens i nenes! –crida–.
Canteu! Canteu fort!
Aixeca el cap cap al sostre.
–Alceu les veus cap al cel!
I arrenquem amb la cançó que cantem cada
dilluns al matí:

Totes les coses brillants i precioses,
totes les bèsties petites i grosses,
totes les coses sàvies i meravelloses,
Déu Nostre Senyor les va fer totes.

Els petits que seuen al davant canten amb gust i ganes, com sempre. Jo i en Maxie fem aquella cosa que consisteix a cantar les paraules mentre agafem aire, o sigui que semblen fantasmes, o fa l'efecte que estiguem a punt de vomitar:

–OU AI EI IU I IU. IU OR O EI EM OR.

Alguns dels companys que tenim a la vora comencen a riure. El nostre mestre, el senyor Sage,

que seu al final de la nostra fila, comença a fer mala cara.

La senyoreta Hoolihan estira els braços per dirigir-nos. Aleshores la porta del darrere s'obre de cop. Ella s'endú un ensurt i fa un bot, després obre els braços en senyal de benvinguda mentre una senyora i un noi entren a la sala. La senyoreta Hoolihan ens fa un gest amb les mans perquè continuem cantant i perquè l'orquestra continuï tocant. Saluda amb la mà la senyora i el noi. Assenyala les banquetes del gimnàs com per dir-los que s'asseguin. I ells ho fan. Mou les mans dirigint-les cap a ells, com si els animés a cantar amb nosaltres. Això no ho fan. La senyora i el noi seuen sense obrir la boca. Ens miren a tots amb curiositat. No es mouen.

Per fi arribem al final de l'estrofa: «Déu Nostre Senyor les va fer totes». Arribats a aquest punt, en Maxie i jo estem grunyint com un parell de porcs tarats i agònics. El senyor McKenna fa un parell de giravolts més i dona canya a les tecles del piano. Els violinistes, els flautistes i els tocapanderetes s'aturen de cop.

La senyoreta Hoolihan pica de mans i ens diu: «Oh, quina meravella, estimats alumnes!»

–Sí –exclama, amb un somriure d'orella a orella, tota feliç–. Nostre Senyor va fer totes aquestes coses, efectivament!

S'inclina cap endavant i xiuxiueja alguna cosa a l'orella de la senyora que seu al banc del gimnàs. La senyora somriu amablement i es diuen coses a l'orella durant una estona. Aleshores la senyoreta Hoolihan dona la mà al noi i el porta al davant de tot perquè tots ens el puguem mirar bé i ell ens pugui mirar bé a nosaltres.

–Aquest noi –ens diu– és nou.

Ella ens mira somrient amb satisfacció. És el moment que estava esperant.

Tots ens mirem el noi. És molt pàl·lid. Va molt polit. És més petit que jo. Porta uns pantalons de color blau marí, una camisa blau cel i unes sabates negres ben enllustrades. Porta els cabells, molt clars i clenxinats, ben enganxats a la closca.

–Es diu George –declara la senyoreta Hoolihan–. Saludeu en George, nens i nenes.

–Hola, George –diu tothom.

–I OU OR –fem en Maxie i jo.

En George no diu res. No sembla que estigui inquiet. No somriu.

–Benvingut, George –diu la senyoreta Hoolihan–, al Col·legi de Primària Charles Darwin.

El noi la mira fixament i després ens mira fixament a nosaltres.

–Esperàvem en George la setmana passada –diu ella. Obre els ulls de bat a bat i li fa un gran somriure–. Però encara no estaves preparat, oi, George? Però ara et trobes entre nosaltres i això és tot un regal, en aquesta última setmana del trimestre.

En George no diu res.

La senyoreta s'ajup i se'l mira de prop.

–És un noi esplèndid, oi que sí, nens i nenes?

–Sí, senyoreta –responen uns quants.

–I AI! –fem en Maxie i jo.

–Excel·lent. Molt bé, nens i nenes. En George només serà amb nosaltres per poc temps.

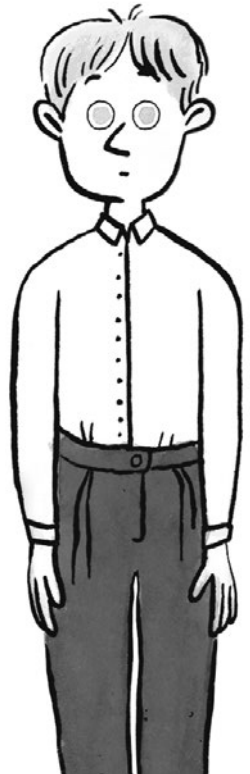
Ajudeu-lo a conèixer tots els pèls i els senyals, els ets i els uts, els coms, els quans i els perquès, i tots els to-pants. Compto amb vosaltres. Ho fareu, oi, nens i nenes?

–Sí, senyoreta!

–I AI!

La senyoreta Hoolihan ens somriu.

–Excel·lent! Procureu que el temps que passi aquí amb nosal-

tres sigui una experiència que recordi per sempre. El noi nou anirà a la classe del senyor Sage.

En Maxie i jo ens fem un copet de colze. Anirà a la nostra classe.

–Molt bé, doncs, nens i nenes bonics i espavilats, i mestres savis i entenimentats, aneu cap a les vostres classes.